

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Warszawa, 13 lipca 2026 r.
Znak sprawy: RRE.wir.058.8.2026

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu RP

Dotyczy: Interpelacji nr 17445 w sprawie wprowadzania rolników w błąd przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, propagandowego przypisywania sobie cudzych lub niezakończonych działań oraz publicznego prezentowania projektów, kampanii i zapowiedzi jako rzekomych osiągnięć resortu

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na interpelację nr 17445 z dnia 1 czerwca 2026 r., złożoną przez Pana Jarosława Sachajkę oraz Panią Annę Gembicką, Posłów na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przedstawiam odpowiedzi na pytania w niej zawarte.

1. Czy Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi potwierdza prawdziwość publicznego wpisu Pani Minister Małgorzaty Gromadzkiej, w którym wymieniono listę rzekomych osiągnięć po „7 miesiącach w Ministerstwie Rolnictwa”?

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi wskazuje, że publikowany przez Panią Minister Małgorzatę Gromadzką materiał miał charakter informacyjny i stanowił podsumowanie działań oraz zaangażowania w prace resortu w okresie siedmiu miesięcy pełnienia funkcji. Wpis prezentował obszary aktywności resortu i podejmowane inicjatywy, nie zaś wyłącznie przedsięwzięcia już zakończone.

Jednocześnie należy wskazać, że zagadnienia wymienione przez Panią Minister Małgorzatę Gromadzką, dotyczące m.in. legalizacji studni, zmian w zakresie znakowania owoców i warzyw, rozwoju biogazowni rolniczych, wspierania krótkich łańcuchów dostaw żywności, wzmacniania grup producentów rolnych czy działań na rzecz

ograniczenia napływu produktów zawierających substancje niedopuszczone do stosowania w Unii Europejskiej, znajdują odzwierciedlenie w działaniach legislacyjnych, programowych i organizacyjnych realizowanych przez resort. Część z tych działań ma charakter długotrwałych przedsięwzięć realizowanych we współpracy wielu podmiotów lub pozostawała na etapie prac legislacyjnych, przygotowawczych bądź wdrożeniowych.

W związku z powyższym Ministerstwo nie znajduje podstaw do kwestionowania prawdziwości wpisu.

2. Czy Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi uważa za rzetelne przypisywanie do dorobku Pani Minister ustawy o restrukturyzacji zadłużenia gospodarstw, skoro ustawa ta została uchwalona 25 lipca 2025 r., a Pani Minister objęła funkcję sekretarza stanu 23 października 2025 r.?

Nie jest zasadne sprowadzanie roli Pani Minister Małgorzaty Gromadzkiej wyłącznie do faktu, że w czasie uchwalenia ustawy nie pełniła jeszcze funkcji sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Ustawa o zmianie ustawy o restrukturyzacji zadłużenia podmiotów prowadzących gospodarstwa rolne została uchwalona na podstawie poselskiego projektu ustawy wniesionego przez grupę posłów Klubu Parlamentarnego Koalicji Obywatelskiej, przy czym wówczas Pani Poseł Małgorzata Gromadzka, jako przedstawiciel wnioskodawców, aktywnie uczestniczyła zarówno w przygotowaniu tej inicjatywy ustawodawczej, jak i w jej procedowaniu na kolejnych etapach prac parlamentarnych.

3. Czy Pan Minister uważa, że kampania „Polski ziemniak - bohater każdego obiadu” jest realnym rozwiązaniem problemu nadwyżek i niskich cen ziemniaka, czy jedynie działaniem promocyjnym?

4. Jakie konkretne efekty ilościowe przyniosła ta kampania: a) o ile wzrosła sprzedaż polskich ziemniaków, b) o ile spadły nadwyżki, c) jaka była średnia cena skupu przed kampanią i po jej rozpoczęciu, d) ilu producentów odczuło realną poprawę sytuacji finansowej?

5. Ile kosztowała kampania „Polski ziemniak - bohater każdego obiadu” i z jakich środków została sfinansowana?

(odpowiedź na pyt. 3, 4, 5)

Kampania promująca polskie ziemniaki była jednym z elementów pakietu działań podjętych przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi w odpowiedzi na wyjątkowo wysokie zbiory ziemniaków w 2025 r., które wyniosły ok. 7 mln ton i znacząco przekroczyły krajowe zapotrzebowanie (o 18%, tj. ok. 1 mln ton). Jej celem było zwiększenie zainteresowania konsumentów polskimi ziemniakami oraz wsparcie zagospodarowania nadwyżek produkcyjnych.

Jednocześnie działania resortu nie ograniczały się do kampanii promocyjnej. Równolegle prowadzono rozmowy z sieciami handlowymi, podmiotami przetwórczymi oraz organizacjami branżowymi w celu zwiększenia popytu na krajowe ziemniaki i poszerzenia możliwości zagospodarowania nadwyżek produkcyjnych. Podejmowano również działania o charakterze regulacyjnym i organizacyjnym, w tym wprowadzono do przepisów nową kategorię handlową „ziemniaków drobnych”, umożliwiającą ich szersze wprowadzenie do obrotu. Resort podejmował także działania na forum Unii Europejskiej na rzecz uruchomienia możliwości wsparcia sektora.

Ponadto producenci ziemniaków korzystają z instrumentów wsparcia w ramach Wspólnej Polityki Rolnej, w tym płatności bezpośrednich, wsparcia do ziemniaków skrobiowych, dopłat do kwalifikowanego materiału siewnego oraz programów wspierających inwestycje, przechowywalność, przetwórstwo i współpracę producentów.

W związku z powyższym kampania „Polski ziemniak – bohater każdego obiadu” nie była traktowana jako samodzielne narzędzie rozwiązania problemu nadwyżek i niskich cen ziemniaków, lecz jako element szerszego pakietu działań podejmowanych przez resort we współpracy z uczestnikami rynku.

Ministerstwo nie dysponuje szczegółowymi danymi pozwalającymi na jednoznaczne wyodrębnienie wpływu samej kampanii promocyjnej na wielkość sprzedaży, poziom nadwyżek, ceny skupu ziemniaków czy sytuację ekonomiczną poszczególnych producentów. Należy przy tym podkreślić, że sytuacja na rynku ziemniaków była kształtowana przez szereg czynników, w szczególności rekordową podaż ziemniaków w 2025 r., warunki rynkowe oraz sytuację w sektorze przetwórstwa i handlu. Z uwagi na wieloczynnikowy charakter rynku ziemniaków nie jest możliwe przypisanie zmian sytuacji rynkowej wyłącznie efektom kampanii promocyjnej.

Kampania „Polski ziemniak – bohater każdego obiadu” nie była finansowana ze środków publicznych. Kampania została sfinansowana całkowicie ze środków własnych sieci handlowych.

- 6. Czy legalizacja studni jest już zakończonym, obowiązującym i powszechnie działającym rozwiązaniem, czy nadal jest elementem procesu legislacyjnego lub projektowego? Ilu rolników do dnia udzielenia odpowiedzi realnie skorzystało z nowych przepisów dotyczących legalizacji studni? Czy jakkolwiek rolnik uniknął już kary na podstawie nowych przepisów, o których mówi Pani Minister? Jeżeli tak, ilu?**

W dniu 17 października 2025 r. do Sejmu RP wpłynął poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo Wodne (druk nr 1941), który dotyczy wprowadzenia czasowego mechanizmu zachęcającego do legalizacji istniejących urządzeń wodnych poprzez zwolnienie z opłaty legalizacyjnej oraz zwolnienie z przewidzianych kar pieniężnych, pod warunkiem złożenia wniosku o legalizację do dnia 30 września 2027 r. W dniu 27 maja 2026 r. do Marszałka Sejmu RP zostało przekazane, przyjęte przez Radę Ministrów, stanowisko do ww. projektu ustawy, wraz ze wskazaniem, że Rada Ministrów upoważniła Ministra Infrastruktury do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku dalszych prac parlamentarnych.

Jak wynika z informacji zamieszczonych na stronie internetowej:

<https://www.sejm.gov.pl/sejm10.nsf/PrzebiegProc.xsp?id=B15228391A172BBAC1258D3B00637A50> - prace nad tym projektem jeszcze nie zostały zakończone.

- 7. Czy resort posiada dane potwierdzające, że dzięki działaniom Pani Minister Gromadzkiej otwarto dla polskiego rolnictwa trwałe i masowe rynki zbytu w Singapurze, Indonezji i Egipcie?**

Pozyskiwanie nowych rynków zbytu dla polskich produktów rolno-spożywczych jest procesem długofalowym, wymagającym ścisłej współpracy administracji publicznej, służb odpowiedzialnych za bezpieczeństwo fitosanitarne i weterynaryjne oraz przedsiębiorców. Rolą administracji jest przede wszystkim otwieranie dostępu do rynków zagranicznych, uzgadnianie warunków eksportu, usuwanie barier administracyjnych i fitosanitarnych oraz tworzenie warunków umożliwiających polskim firmom skuteczne konkurowanie na rynkach międzynarodowych. Natomiast nawiązywanie relacji handlowych i zawieranie konkretnych kontraktów eksportowych pozostaje w gestii przedsiębiorców.

Wiceminister Małgorzata Gromadzka podczas wizyt w Indonezji, Singapurze i Egipcie prowadziła rozmowy z przedstawicielami administracji i środowisk

gospodarczych, wspierając działania na rzecz zwiększania dostępu polskich produktów rolno-spożywczych do tych rynków.

Odnosząc się do poszczególnych kierunków eksportowych, informuję:

Indonezja: w 2025 r. zostały uzgodnione ze stroną indonezyjską warunki fitosanitarne dla eksportu z Polski świeżych owoców borówki. Do zakończenia procedury otwarcia rynku niezbędne jest jeszcze przeprowadzenie audytu przez ekspertów indonezyjskich, zaplanowanego na lipiec br. Zakres oraz termin audytu zostały uzgodnione podczas wizyty w Indonezji w kwietniu br., której przewodniczyła Pani Minister Małgorzata Gromadzka. Stanowi to istotny etap w procesie uzyskiwania pełnego dostępu do rynku indonezyjskiego dla polskich borówek.

Singapur: wymagania importowe Singapuru nie przewidują obowiązku certyfikacji fitosanitarnej dla większości produktów pochodzenia roślinnego, w tym świeżych warzyw i owoców, dzięki czemu rynek ten pozostaje otwarty dla szerokiej gamy polskich produktów. Działania administracji koncentrują się obecnie na promocji polskiej żywności oraz wspieraniu kontaktów biznesowych pomiędzy polskimi eksporterami i partnerami handlowymi w Singapurze. Temu celowi służyła m.in. wizyta w Singapurze, w tym udział w targach żywności FHA, w kwietniu 2026 r., której przewodniczyła Pani Minister Małgorzata Gromadzka.

Egipt: w wyniku rozmów prowadzonych ze stroną egipską uzgodniono możliwość eksportu polskiej pszenicy z zastosowaniem uproszczonych procedur kontroli importowej, polegających na przeprowadzaniu kontroli przez inspektorów egipskich już w portach załadunku w Polsce. Oznacza to usunięcie istotnej bariery administracyjnej i stworzenie realnych warunków do rozwoju eksportu polskiego zboża na rynek egipski. Ponadto podczas wizyty sekretarz stanu Małgorzaty Gromadzkiej w Arabskiej Republice Egiptu w dniach 22–25 czerwca 2026 r. wspierano misję gospodarczą przedsiębiorców sektora zbożowego i młynarskiego oraz prowadzono rozmowy dotyczące warunków dostępu do rynku egipskiego dla kolejnych polskich produktów rolno-spożywczych.

Podejmowane działania przyczyniają się do systematycznego rozszerzania możliwości eksportowych polskiego sektora rolno-spożywczego poprzez otwieranie nowych kierunków sprzedaży oraz poprawę warunków dostępu do perspektywicznych rynków zagranicznych.

8. Jaka była wartość eksportu polskich produktów rolno-spożywczych do Singapuru, Indonezji i Egiptu w latach 2024, 2025 oraz w pierwszych miesiącach 2026 r.?

Wartość eksportu polskich produktów rolno-spożywczych do wskazanych państw przedstawiała się następująco:

Singapur – 29,7 mln EUR w 2024 r., 29,1 mln EUR w 2025 r. oraz 12,9 mln EUR, w okresie styczeń–kwiecień 2026 r.;

Indonezja – 31,6 mln EUR w 2024 r., 34,1 mln EUR w 2025 r. oraz 15,0 mln EUR, w okresie styczeń–kwiecień 2026 r.;

Egipt – 88,1 mln EUR w 2024 r., 104,0 mln EUR w 2025 r. oraz 51,5 mln EUR w okresie styczeń–kwiecień 2026 r.

9. Ile ton polskiego zboża wyeksportowano do Egiptu w wyniku działań, którymi chwali się Pani Minister?

Kluczowym rezultatem działań podjętych przez stronę polską było zakończenie uzgodnień dotyczących warunków dostępu do rynku egipskiego i stworzenie możliwości eksportu polskiej pszenicy na uproszczonych zasadach. Skala faktycznie realizowanego eksportu zależy natomiast od decyzji biznesowych przedsiębiorców oraz sytuacji na rynku międzynarodowym.

10. Czy istnieją podpisane umowy, porozumienia, kontrakty handlowe lub decyzje administracyjne władz Egiptu, Singapuru i Indonezji, które realnie otwierają te rynki dla polskich producentów? Jeżeli tak, proszę o wskazanie dat, stron, zakresu oraz przewidywanej wartości tych porozumień.

Handel między Polską a **Singapurem** reguluje kompleksowa Umowa o wolnym handlu między Unią Europejską a Singapurem (EUSFTA), która weszła w życie 2019 r. Na mocy uzgodnień dwustronnych możliwy jest eksport z Polski do Singapuru: wołowiny, mięsa drobiowego i wieprzowego, produktów mięsnych, produktów jajecznych, jaj konsumpcyjnych, a także mleka i przetworów mlecznych, miodu oraz produktów rybołówstwa.

Współpraca między UE a **Indonezją** opiera się na Umowie o partnerstwie i współpracy (EU-Indonesia Partnership and Cooperation Agreement) z 9 listopada 2009 roku, która weszła w życie 1 maja 2024 roku. W 2025 r. Unia Europejska i Indonezja sfinalizowały negocjacje w sprawie Umowy o Wszechstronnym Partnerstwie Gospodarczym (CEPA). Komisja Europejska nie przekazała jeszcze

państwom członkowskim UE ostatecznego i skonsolidowanego tekstu obu umów ani formalnego wniosku o ich zatwierdzenie przez Radę UE. Na stronie internetowej KE dostępne są teksty poszczególnych rozdziałów, które mogą jeszcze ulec zmianom technicznym w ramach obróbki prawnej. Po przekazaniu przez Komisję formalnego wniosku rozpocznie się unijna procedura przyjmowania umowy oraz zostanie przyjęte stanowisko Rządu RP.

Na mocy uzgodnień dwustronnych możliwy jest eksport z Polski do Indonezji mleka i produktów mlecznych.

Od 2004 r. obowiązuje Układ o stowarzyszeniu między UE a **Egiptem**. Stworzy on strefę wolnego handlu między UE a Egiptem poprzez zniesienie ceł na produkty przemysłowe i ułatwienie handlu produktami rolnymi. Kolejne porozumienie w sprawie produktów rolnych, przetworzonych produktów rolnych i produktów rybołówstwa weszło w życie w dniu 1 czerwca 2010 r. W czerwcu 2013 r. UE i Egipt rozpoczęły rozmowy na temat pogłębionej i kompleksowej strefy wolnego handlu. Negocjacje są obecnie wstrzymane.

Mamy uzgodnione z Egiptem weterynaryjne świadectwa zdrowia dla: mleka i produktów mlecznych wytworzonych z mleka krów, owiec i kóz; produktów jajecznych; produktów rybołówstwa; świeżego mięsa bez kości, wyrobów i produktów mięsnych z trzody chlewnej; bydła hodowlanego i użytkowego eksportowanego; mięsa drobiowego i produktów z mięsa drobiowego; świeżego mięsa wołowego bez kości i podrobów wołowych; jednodniowych kurcząt, indycząt, kacząt, gąsiąt; dodatków paszowych, premiksów oraz pasz niezawierających składników pochodzenia zwierzęcego.

Polskie podmioty wyrażają zainteresowanie eksportem pszenicy do Egiptu. Eksport tego towaru jest dozwolony, jednak w odniesieniu do agrofagów kwarantannowych władze Egiptu stosują zerową tolerancję w przypadku wykrycia takich agrofagów.

Ponadto stronie polskiej zależy na przedłużeniu uprawnień dla zakładów sektora mięsa wołowego i drobiowego posiadających w przeszłości prawo eksportu na rynek Egiptu i uzyskaniu uprawnień eksportowych przez nowe zakłady zainteresowane eksportem na rynek egipski. W bm. planowany jest audyt polskich zakładów produkujących ww. asortyment, zainteresowanych rynkiem egipskim.

11. Na jakim etapie znajdują się strategie dla wieprzowiny, drobiu i całych branż rolno-spożywczych? Czy są to dokumenty przyjęte przez Radę Ministrów, dokumenty resortowe, projekty robocze, prezentacje, czy jedynie zapowiedzi?

Jakie konkretne decyzje finansowe, legislacyjne i organizacyjne wynikają już z tych strategii?

Na wstępie należy zaznaczyć, że strategie rozwoju sektora produkcji zwierzęcej w Polsce znajdują się obecnie na etapie opracowywania i konsultacji, a ostateczne kierunki działań zostaną wypracowane po zakończeniu analiz oraz przeprowadzonych konsultacjach publicznych.

Aktualnie, na zlecenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Instytut Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej – Państwowy Instytut Badawczy realizuje zadanie pn. „Założenia strategii rozwoju sektora produkcji zwierzęcej w Polsce – koordynacja debaty publicznej”.

Celem zadania jest:

- opracowanie diagnozy uwarunkowań rozwoju sektora produkcji zwierzęcej w Polsce (rynkowych, regulacyjnych, środowiskowych i strukturalnych) wraz z identyfikacją kluczowych ograniczeń i czynników ryzyka;
- ocena adekwatności obecnych instrumentów wsparcia w ramach Wspólnej Polityki Rolnej oraz sformułowanie propozycji kierunków działań i interwencji w nowych ramach po 2027 r.;
- zdefiniowanie strategicznych dylematów rozwojowych sektora oraz przygotowanie wariantowych ścieżek rozwoju i polityki wraz z kryteriami ich oceny;
- koordynacja debaty publicznej, obejmująca identyfikację interesariuszy, zebranie i syntezę stanowisk oraz przełożenie wniosków z konsultacji na warianty polityki.

Realizacja zadania została zaplanowana na okres od stycznia do grudnia 2026 r.

Prace analityczne obejmą m.in. analizę dokumentów strategicznych i regulacyjnych UE oraz Polski, analizę danych statystycznych i rynkowych (w tym danych GUS, Eurostatu i zasobów Instytutu), a także ocenę wymagań środowiskowych i dobrostanowych oraz ich konsekwencji kosztowych i inwestycyjnych.

Istotnym elementem projektu będzie komponent konsultacyjny obejmujący:

- identyfikację kluczowych interesariuszy, w tym organizacji producentów i ekspertów branżowych;
- zebranie opinii w formie sondaży i ankiet eksperckich;

- konsultacje robocze służące weryfikacji założeń, identyfikacji dylematów strategicznych oraz ocenie wariantów rozwoju sektora;
- opracowanie syntetycznego raportu podsumowującego wyniki konsultacji.

Efektem prac będzie przygotowanie 2–3 wariantów polityki rozwoju sektora produkcji zwierzęcej wraz z oceną ich konsekwencji, ryzyk wdrożeniowych oraz propozycjami instrumentów wsparcia, w tym w kontekście przyszłych ram Wspólnej Polityki Rolnej po 2027 r.

12. Ile gospodarstw utrzymujących trzodę chlewną zakończyło działalność w latach 2024-2026 i jakie konkretne działania resortu zatrzymały ten proces?

W latach 2024–2026 zmniejszała się liczba gospodarstw utrzymujących trzodę chlewną, co jest elementem długotrwałych przemian strukturalnych obserwowanych zarówno w Polsce, jak i w większości państw Unii Europejskiej. Proces ten polega na koncentracji produkcji w gospodarstwach specjalistycznych i prowadzących chów na większą skalę.

Według danych Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (stan na 31 maja br.):
w 2024 r. świnie utrzymywało: 49 770 gospodarstw, pogłowie: 9 080 434 sztuki;
w 2025 r. świnie utrzymywało: 45 656 gospodarstw, pogłowie: 9 024 635 sztuk;
w 2026 r. świnie utrzymywało 41 565 gospodarstw, pogłowie: 9 164 608 sztuk.

Oznacza to, że w porównaniu z 2024 r. liczba gospodarstw utrzymujących świnie zmniejszyła się o 8 205, natomiast pogłowie świń pozostało na zbliżonym poziomie, a w 2026 r. było nawet wyższe niż dwa lata wcześniej.

Potwierdzeniem postępującej koncentracji produkcji jest wzrost średniej liczby świń przypadających na jedno gospodarstwo. W 2024 r. wynosiła ona około 182 sztuki, w 2025 r. około 198 sztuk, natomiast w 2026 r. około 220 sztuk. Oznacza to wzrost o blisko 21% w ciągu dwóch lat, co wskazuje na zwiększanie skali produkcji w gospodarstwach kontynuujących chów trzody chlewnej.

Jednocześnie należy zauważyć, że po niewielkim spadku pogłowia świń odnotowanym w 2025 r., w 2026 r. nastąpił jego ponowny wzrost. Dane GUS wskazują również na stabilizację sytuacji w sektorze i stopniową odbudowę pogłowia po wcześniejszych spadkach.

Producenci trzody chlewnej mogą korzystać ze wsparcia przewidzianego w ramach Planu Strategicznego dla Wspólnej Polityki Rolnej na lata 2023–2027 oraz z krajowych instrumentów wsparcia skierowanych do sektora produkcji zwierzęcej.

13. Czy resort uznaje, że hasło „ochrona upraw eko – rolnik nie odpowiada za opryski sąsiada” opisuje obowiązujące prawo, projekt prawa, zapowiedź zmiany czy polityczny skrót? Na jakiej podstawie prawnej rolnik ekologiczny miałby nie odpowiadać za zanieczyszczenia pochodzące z oprysków sąsiada? Czy w tej sprawie przygotowano projekt ustawy, rozporządzenia lub zmianę procedur certyfikacyjnych?

Hasło opublikowane na profilu społecznościowym „Małgorzata Gromadzka - Poseł na Sejm RP” w dniu 24 maja br. o godz. 14.43 nawiązuje do wytycznych wydanych przez Głównego Inspektora Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych (dalej: GIJHARS), po przeprowadzeniu konsultacji z Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi, na podstawie art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 23 czerwca 2022 r. o rolnictwie ekologicznym i produkcji ekologicznej.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/848 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007, upoważniona jednostka certyfikująca w ramach kontroli urzędowej weryfikuje, czy producent ekologiczny wdrożył proporcjonalne i adekwatne środki ostrożności w celu zapobiegania ryzyku zanieczyszczenia produkcji i produktów ekologicznych niedopuszczonymi produktami lub substancjami, w tym ryzyku przeniesienia środków ochrony roślin z sąsiadujących działek konwencjonalnych na uprawy prowadzone zgodnie z przepisami dotyczącymi produkcji ekologicznej.

W przypadku wykrycia w produktach ekologicznych pozostałości substancji niedozwolonych w produkcji ekologicznej, pochodzących z sąsiednich upraw konwencjonalnych, oraz uznania zastosowanych przez producenta ekologicznego środków ostrożności za proporcjonalne i adekwatne do zapobieżenia zniesieniu środków ochrony roślin z sąsiednich upraw konwencjonalnych, okoliczności te mogą stanowić podstawę do utrzymania certyfikatu ekologicznego.

Natomiast brak zachowania przez producenta ekologicznego proporcjonalnych i adekwatnych środków ostrożności mających na celu zapobieganie znoszeniu środków ochrony roślin z sąsiednich upraw konwencjonalnych może stanowić podstawę do ograniczenia certyfikatu ekologicznego w przypadku stwierdzenia zanieczyszczenia upraw tymi substancjami.

14. Ilu rolników ekologicznych straciło certyfikat z powodu zanieczyszczenia upraw środkami ochrony roślin z sąsiednich pól w latach 2024-2026?

Zgodnie z obowiązującymi przepisami zanieczyszczenie upraw ekologicznych środkami ochrony roślin niedozwolonymi w produkcji ekologicznej z sąsiednich upraw konwencjonalnych, nie stanowi podstawy do ograniczenia certyfikatu przez upoważnioną jednostkę certyfikującą. W związku z tym, GIJHARS nie odnotował takich przypadków w latach 2024-2026.

15. Czy żywność ekologiczna w szkołach i restauracjach jest już programem powszechnym, finansowanym i wdrożonym, czy jedynie postulatem? Ile szkół zostało objętych programem żywności ekologicznej? Jaki budżet przeznaczono na ten cel w 2026 r.?

Hasło „Żywność ekologiczna w szkołach i restauracjach” nie jest programem ani postulatem, lecz jednym z elementów realizacji Ramowego Planu Działań dla Żywności i Rolnictwa Ekologicznego w Polsce na lata 2021-2030, Obszar II. „Promowanie produkcji ekologicznej – działania informacyjno-promocyjne i edukacyjne”.

Proces wprowadzania żywności ekologicznej do szkół jest realizowany stopniowo. W ramach komponentu edukacyjnego Programu dla Szkół dzieci mają już dostęp do żywności ekologicznej. Dodatkowo, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi opracowało materiał poświęcony żywności ekologicznej, który zostanie opublikowany w czerwcowym numerze miesięcznika Ministerstwa Edukacji Narodowej adresowanego do szkół, nauczycieli, rodziców i uczniów.

Ponadto, w celu zwiększenia udziału żywności ekologicznej w żywieniu zbiorowym poprzez zwiększenia jej rozpoznawalności w tym obszarze odpowiednim oznakowaniem, we współpracy z przedstawicielami branży HoReCa opracowywany jest projekt ustawy o żywieniu zbiorowym z udziałem żywności ekologicznej. Projekt jest obecnie przygotowywany do skierowania pod obrady Stałego Komitetu Rady Ministrów.

16. Czy połączenie służb fitosanitarnych jest już dokonane, czy jest to zapowiedź reformy? Jakie konkretne instytucje zostały połączone, na podstawie jakiego aktu prawnego i od kiedy?

Służbą wykonującą w Polsce zadania związane z ochroną zdrowia roślin (tj. służbą fitosanitarną) jest Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa.

W tym zakresie Inspekcja współpracuje przede wszystkim z Krajową Administracją Skarbową. W celu wzmocnienia współpracy z Krajową Administracją Skarbową w zakresie kontroli pod kątem zagrożeń dla zdrowia roślin:

- przepisami ustawy z dnia 7 listopada 2025 r. o zmianie ustawy o ochronie roślin przed agrofagami oraz niektórych innych ustaw określone zostały zasady współpracy w zakresie wymiany informacji, w tym objętych tajemnicą skarbową, pomiędzy Krajową Administracją Skarbową a Państwową Inspekcją Ochrony Roślin i Nasiennictwa, celem zapewnienia efektywności kontroli fitosanitarnych importowanych towarów,
- Główny Inspektor Ochrony Roślin i Nasiennictwa 24 lutego 2026 r. podpisał z Szefem Krajowej Administracji Skarbowej porozumienie o współpracy w zakresie przeprowadzania granicznych kontroli towarów importowanych do UE. Zapisy Porozumienia przewidują, że współpraca będzie realizowana zarówno na szczeblu centralnym, jak i terenowym w celu zwiększenia efektywności kontroli towarów pochodzenia roślinnego wprowadzanych z państw trzecich, co pozwala na ograniczenie zagrożenia dla zdrowia roślin wynikające z międzynarodowej wymiany handlowej i tym samym zapobiegać stratom gospodarczym związanym z wprowadzaniem wraz z importowanymi towarami groźnych agrofagów.

17. Ile nowych instalacji biogazowych powstało dzięki działaniom Pani Minister Gromadzkiej?

Z obiektywnego punktu widzenia nie jest obecnie możliwe wskazanie liczby nowych instalacji biogazowych, które powstały wyłącznie w wyniku działań podjętych przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi w obecnej kadencji. Proces przygotowania i realizacji inwestycji biogazowej, obejmujący uzyskanie decyzji administracyjnych, warunków przyłączenia, finansowania oraz budowę instalacji, trwa z reguły kilka lat. W konsekwencji efekty wprowadzanych obecnie zmian legislacyjnych i organizacyjnych będzie można w pełni ocenić dopiero po zakończeniu rozpoczętych procesów inwestycyjnych.

Jednocześnie resort prowadzi działania mające na celu usunięcie najważniejszych barier ograniczających rozwój biogazowni rolniczych, w szczególności barier prawnych i przyłączeniowych. Powstanie konkretnych inwestycji pozostaje przy

tym uzależnione od indywidualnych decyzji inwestorów oraz ich gotowości do realizacji przedsięwzięć.

Jedną z głównych przeszkód w rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce były trudności z uzyskaniem warunków przyłączenia do sieci elektroenergetycznej. W odpowiedzi na ten problem, we współpracy z Ministrem Energii oraz z uwzględnieniem uwag zgłoszonych przez MRiRW, w projekcie ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (UC84), przyjętym przez Radę Ministrów w styczniu 2026 r., zaproponowano rozwiązania mające istotnie poprawić warunki realizacji takich inwestycji.

Rozwiązania te obejmują w szczególności:

- zapewnienie odpowiednio długiego okresu obowiązywania umów przyłączeniowych dla biogazowni rolniczych, umożliwiającego uzyskanie niezbędnych decyzji i pozwoleń;
- wprowadzenie rekompensat dla właścicieli biogazowni rolniczych w przypadku ograniczania przez operatorów sieci dystrybucyjnych możliwości wprowadzania energii do sieci;
- ustanowienie zasady, zgodnie z którą biogazownie rolnicze mogą podlegać ograniczeniom generowanej mocy lub odłączeniu od sieci wyłącznie w ostatniej kolejności i tylko w sytuacjach uzasadnionych bezpieczeństwem funkcjonowania systemu elektroenergetycznego;
- zagwarantowanie możliwości przyłączania biogazowni rolniczych do sieci elektroenergetycznej poprzez obowiązek rozpatrzenia każdego wniosku o określenie warunków przyłączenia oraz zawarcia umowy z inwestorem zainteresowanym realizacją projektu.

Należy podkreślić, że celem tych działań jest stworzenie stabilnych i przewidywalnych warunków dla rozwoju sektora biogazu rolniczego. Ich efekty w postaci nowych instalacji będą widoczne stopniowo, wraz z przechodzeniem przygotowywanych obecnie projektów do fazy realizacji i oddawania do eksploatacji.

18. Co dokładnie oznacza „model integracji rolników – jeszcze przed wakacjami”?

Przed jakimi wakacjami model ten ma być przedstawiony, komu, w jakiej formie i z jakimi skutkami prawnymi?

Przez „model integracji rolników” należy rozumieć opracowaną w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi koncepcję działań służących zwiększeniu poziomu współpracy rolników, w szczególności poprzez rozwój grup producentów rolnych, organizacji producentów, spółdzielczości rolniczej oraz innych form wspólnego funkcjonowania na rynku. Celem tych działań jest wzmocnienie pozycji negocjacyjnej rolników w łańcuchu dostaw żywności, poprawa efektywności gospodarowania oraz zwiększenie udziału producentów rolnych w tworzeniu wartości dodanej.

W Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi zostały wypracowane wstępne założenia modelu integracji rolników, które będą przedmiotem dalszych prac i uzgodnień, w tym we współpracy z innymi resortami oraz przedstawicielami sektora rolno-spożywczego.

Model zakłada w szczególności wspieranie:

- tworzenia i rozwoju grup producentów rolnych oraz organizacji producentów;
- rozwoju spółdzielczości rolniczej i innych form zrzeszania się rolników;
- wspólnej sprzedaży produktów rolnych, pozwalającej uzyskiwać korzystniejsze warunki handlowe;
- wspólnego magazynowania, przechowywania i przygotowania produktów do sprzedaży;
- wspólnych zakupów środków do produkcji rolnej, ograniczających koszty działalności gospodarstw;
- wspólnych inwestycji w infrastrukturę służącą produkcji, przechowywaniu, przetwórstwu i dystrybucji produktów rolnych.

W wyniku prac nad modelem MRiRW zaproponowało również zmiany w przepisach podatkowych, które miałyby stanowić dodatkową zachętę do zrzeszania się rolników poprzez wprowadzenie preferencji fiskalnych dla spółdzielni rolników. Obecnie propozycje te są przedmiotem analiz i Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi oczekuje na stanowisko Ministra Finansów i Gospodarki w tej sprawie.

Założenia modelu są adresowane przede wszystkim do rolników, grup producentów rolnych, organizacji producentów, spółdzielni, samorządu rolniczego oraz pozostałych uczestników rynku rolno-spożywczego. Stanowią one element

szerszych działań resortu ukierunkowanych na wzmacnianie pozycji producentów rolnych w łańcuchu dostaw żywności.

Jednocześnie należy podkreślić, że model integracji rolników nie stanowi aktu normatywnego ani dokumentu wywołującego bezpośrednie skutki prawne. Jego celem jest określenie kierunków działań oraz stworzenie podstaw do przygotowania rozwiązań organizacyjnych, programowych i legislacyjnych wspierających współpracę i integrację producentów rolnych.

19. Czy ustawa o niemarnowaniu żywności została już uchwalona, czy jest dopiero projektem? Dlaczego w komunikacji resortu ciężar odpowiedzialności za marnowanie żywności przerzucany jest na konsumentów, skoro problem dotyczy również handlu, logistyki, terminów przydatności, standardów sieci handlowych i organizacji rynku?

Ustawa o przeciwdziałaniu marnowaniu żywności (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 1645) obowiązuje – została uchwalona w 2019 r. Obowiązująca ustawa nakłada na sklepy o powierzchni powyżej 250 m² m.in. obowiązki: zawarcia z wybraną Organizacją Pożytku Publicznego umowy na nieodpłatne przekazywanie żywności, corocznego prowadzenia kampanii edukacyjno-informacyjnej oraz ponoszenia opłaty za zmarnowanie żywności w wysokości 0,1 zł za 1 kg.

Doświadczenia z jej stosowania wskazują, że nie spełnia ona w pełni swojej roli systemowej, przede wszystkim ze względu na przyjętą przez sądy interpretację definicji *marnowania żywności*.

Jednocześnie należy podkreślić, że sama nowelizacja tego aktu w celu usunięcia istniejących luk prawnych nie byłaby wystarczająca, aby sprostać wymogom zmienionej ramowej dyrektywy odpadowej ((UE) 2025/1892), znowelizowanej w 2025 r., w szczególności w zakresie osiągnięcia celów redukcji wytwarzania odpadów żywnościowych.

Odnosząc się do kwestii prowadzenia kampanii edukacyjno-informacyjnych, dane dotyczące wytwarzania odpadów żywnościowych pokazują, że ok. 54% takich odpadów wytwarzanych jest przez gospodarstwa domowe, co uzasadnia prowadzenie działań edukacyjnych skierowanych do konsumentów. Nie oznacza to jednak przerzucania odpowiedzialności wyłącznie na tę grupę.

Resort rolnictwa konsekwentnie traktuje problem jako systemowy. Dotychczas odbyły się dwa spotkania nieformalnego zespołu roboczego, w skład którego, oprócz przedstawicieli administracji reprezentujących odpowiednie ministerstwa i inspekcje, wchodzi również przedstawiciele poszczególnych ogniw łańcucha żywnościowego oraz największych organizacji prowadzących redystrybucję żywności na cele społeczne. Celem prac tego zespołu jest wypracowanie spójnych dla łańcucha rynkowego rozwiązań w obszarze ograniczania marnotrawstwa żywności.

20. Co konkretnie oznacza „obrona tytoniu i konopi na poziomie UE”? Jakie stanowisko Polska przedstawiła w tej sprawie, w jakich instytucjach UE, kiedy i z jakim skutkiem?

Przez „obronę tytoniu i konopi na poziomie UE” należy rozumieć działania podejmowane przez Polskę na forum instytucji Unii Europejskiej w celu utrzymania warunków sprzyjających rozwojowi tych sektorów oraz uwzględnienia ich znaczenia gospodarczego i społecznego dla obszarów wiejskich.

W odniesieniu do sektora konopi włókniстых Polska, w ramach prac nad reformą Wspólnej Polityki Rolnej po 2027 r., zabiegała o ujednolicenie przepisów dotyczących produkcji i obrotu konopiami włókniстыми na poziomie UE oraz wskazywała na potrzebę wsparcia całego łańcucha wartości, w tym przetwórstwa. Postulaty te znalazły odzwierciedlenie w projektowanych rozwiązaniach dotyczących unijnej definicji konopi włókniстых oraz zasad ich produkcji i obrotu. Równolegle podejmowano działania krajowe na rzecz rozwoju sektora, w tym przygotowano propozycje uproszczeń dla producentów

W odniesieniu do sektora tytoniu Polska prezentowała stanowisko sprzeciwiające się rekomendacjom zmierzającym do ograniczenia wsparcia dla upraw tytoniu. Stanowisko to było przedstawiane m.in. Komisji Europejskiej oraz podczas prac nad stanowiskiem UE przed 11. Konferencją Stron Ramowej Konwencji WHO o Ograniczeniu Użycia Tytoniu (COP11) w 2025 r. Polska podkreślała znaczenie gospodarcze uprawy tytoniu dla producentów rolnych i regionów wiejskich.

W listopadzie 2025 r. Polska przedstawiła także odrębne oświadczenie na forum Komitetu Stałych Przedstawicieli UE (COREPER). Efektem tych działań było m.in. potwierdzenie, że rekomendacje ekspertów WHO dotyczące wsparcia dla upraw tytoniu nie mają charakteru wiążącego. Ponadto w maju 2026 r. Polska, wraz

z kilkoma państwami członkowskimi, wystąpiła za utrzymaniem możliwości wsparcia sektora tytoniu w ramach przyszłej Wspólnej Polityki Rolnej.

21. Czy walka o zniesienie opłat ETS z produkcji nawozów zakończyła się jakkolwiek decyzją korzystną dla polskich producentów i rolników? Jeżeli nie, dlaczego jest przedstawiana jako osiągnięcie?

Kwestie dotyczące kształtu i funkcjonowania systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (EU ETS) pozostają przede wszystkim we właściwości ministra właściwego do spraw klimatu i środowiska. Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi uczestniczy natomiast w działaniach mających na celu ograniczenie negatywnego wpływu kosztów polityki klimatycznej na konkurencyjność rolnictwa i sektora nawozowego oraz przedstawia stanowisko uwzględniające interesy producentów rolnych.

22. Czy kwota 48 mld euro dla polskich rolników w nowej perspektywie budżetowej jest kwotą zagwarantowaną, wynegocjowaną, wpisaną do projektu budżetu UE, czy jedynie szacunkiem i postulatem politycznym? Jaka część tej kwoty miałyby pochodzić bezpośrednio z WPR, jaka z innych funduszy UE, a jaka z wkładu krajowego?

Należy przede wszystkim podkreślić, że negocjacje dotyczące wieloletnich ram finansowych UE na lata 2028–2034 nadal trwają, a ostateczne kwoty dostępne dla poszczególnych państw członkowskich, w tym Polski, nie zostały jeszcze formalnie zatwierdzone. W związku z tym wskazywana kwota ok. 48 mld euro nie jest obecnie kwotą ostatecznie zagwarantowaną, lecz wynika z analizy propozycji przedstawionych przez Komisję Europejską oraz z założeń dotyczących wykorzystania dostępnych instrumentów finansowych.

Według propozycji Komisji Europejskiej z lipca 2025 r. dotyczących wieloletnich ram finansowych UE na lata 2028–2034 Polska ma otrzymać ponad 123 mld euro i pozostać największym beneficjentem środków unijnych.

W odniesieniu do Wspólnej Polityki Rolnej, Komisja Europejska zaproponowała wydzielenie środków przeznaczonych na bezpośrednie wsparcie dochodów rolników. Z ogólnej puli 782,8 mld euro przewidzianej na Plan Partnerstwa Krajowego i Regionalnego na ten cel przeznaczono 293,7 mld euro dla całej UE. Dla Polski oznaczałoby to około 24,6 mld euro przeznaczonych na instrumenty związane ze wsparciem dochodów rolników.

Ponadto Komisja Europejska zaproponowała dodatkowe mechanizmy umożliwiające finansowanie działań na rzecz rolnictwa i obszarów wiejskich. Pierwszym z nich jest tzw. *rural target*, czyli obowiązek przeznaczenia co najmniej 10% alokacji krajowego planu na działania związane z rolnictwem i rozwojem obszarów wiejskich. W przypadku Polski odpowiadałoby to kwocie około 8,9 mld euro.

Drugim źródłem jest możliwość wykorzystania części tzw. kwoty elastyczności (*flexibility amount*) na finansowanie działań dotyczących rolnictwa i obszarów wiejskich jeszcze przed przeglądem śródkresowym planowanym na 2031 r. Dla Polski oznaczałoby to możliwość skierowania na ten cel około 8,7 mld euro.

Łącznie daje to możliwość przeznaczenia około 42,3 mld euro środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej na działania związane z rolnictwem i obszarami wiejskimi. Różnica pomiędzy tą kwotą a wskazywanym poziomem około 48 mld euro wynika z koniecznego współfinansowania krajowego, które jest wymagane w przypadku większości interwencji realizowanych w ramach Wspólnej Polityki Rolnej.

W konsekwencji kwota ok. 48 mld euro nie stanowi wyłącznie środków WPR ani wyłącznie środków unijnych. Składają się na nią:

- około 42,3 mld euro potencjalnych środków z budżetu UE możliwych do skierowania na rolnictwo i obszary wiejskie zgodnie z propozycjami Komisji Europejskiej;
- krajowy wkład współfinansujący działania realizowane w ramach WPR, szacowany na około 5–6 mld euro.

Należy jednak podkreślić, że zarówno ostateczna wysokość środków, jak i szczegółowy podział finansowania będą zależały od wyników negocjacji wieloletnich ram finansowych UE oraz ostatecznego kształtu przyszłych regulacji dotyczących Wspólnej Polityki Rolnej po 2027 r.

23. Czy Ministerstwo Rolnictwa potwierdza, że propozycje dotyczące WPR 2028-2034 nadal są przedmiotem negocjacji, a więc nie można mówić rolnikom, że pieniądze są już pewne?

Tak. Jak wskazano w odpowiedzi na pytanie nr 22, negocjacje dotyczące wieloletnich ram finansowych UE na lata 2028–2034 oraz przyszłego kształtu

Wspólnej Polityki Rolnej nadal trwają, a ostateczne decyzje w zakresie finansowania nie zostały jeszcze formalnie przyjęte.

Oznacza to, że ostateczna wysokość środków, które będą dostępne dla polskiego rolnictwa, będzie znana dopiero po zakończeniu negocjacji na poziomie Unii Europejskiej. Jednocześnie przedstawiane obecnie szacunki opierają się na propozycjach Komisji Europejskiej i wskazują potencjalną skalę środków, które mogłyby zostać przeznaczone na wsparcie rolnictwa i obszarów wiejskich przy wykorzystaniu dostępnych instrumentów finansowych.

Rząd RP aktywnie uczestniczy w negocjacjach, opowiadając się za utrzymaniem silnego finansowania Wspólnej Polityki Rolnej oraz zapewnieniem możliwie najwyższego poziomu wsparcia dla polskich rolników. Ostateczny poziom środków oraz podział krajowej koperty pomiędzy poszczególne interwencje będą jednak mogły zostać określone dopiero po uzgodnieniu przyszłych wieloletnich ram finansowych UE.

24. Czy Pan Minister zamierza sprostować publicznie komunikaty, które sugerują rolnikom, że projekty, zapowiedzi, kampanie i negocjacje są już zakończonymi sukcesami?

Komunikaty publiczne resortu mają charakter informacyjny i służą przedstawianiu stanu realizacji działań, przebiegu prac legislacyjnych, wyników negocjacji oraz kierunków polityki rolnej. Ich celem jest rzetelne informowanie opinii publicznej o podejmowanych inicjatywach oraz osiągniętych rezultatach.

Jednocześnie należy podkreślić, że część działań realizowanych przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi ma charakter długofalowy, a ich ostateczne efekty zależą od przebiegu procesów legislacyjnych, uzgodnień międzyinstytucjonalnych, negocjacji na forum Unii Europejskiej lub decyzji podejmowanych przez uczestników rynku.

Resort dokłada starań, aby przekazywane informacje odzwierciedlały rzeczywisty stan prowadzonych prac, w tym wskazywały, które działania zostały już zakończone, a które pozostają na etapie przygotowania, konsultacji, negocjacji lub wdrażania.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi będzie nadal dążyć do możliwie precyzyjnego informowania o prowadzonych pracach oraz wyraźnego rozróżniania działań już zrealizowanych od tych, które są w toku i których rezultaty będą mogły zostać ocenione po ich zakończeniu.

Z wyrazami szacunku

z up. Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Małgorzata Gromadzka

Sekretarz Stanu

/podpisano elektronicznie/

Do wiadomości:

Kancelaria Prezesa Rady Ministrów